

Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (sestā palāta paplašinātā sastāvā)

2021. gada 21. aprīlī *

Eiropas Savienības preču zīme – Spēkā neesamības atzīšanas process – Eiropas Savienības vārdiska preču zīme “MONOPOLY” – Absolūts atteikuma pamats – Ļaunticība – Regulas (EK) Nr. 207/2009 52. panta 1. punkta b) apakšpunkts (tagad Regulas (ES) 2017/1001 59. panta 1. punkta b) apakšpunkts)

Lietā T-663/19,

Hasbro, Inc., Potaketa [*Pawtucket*], Rodailenda (Amerikas Savienotās Valstis), ko pārstāv *J. Moss, barrister*,

prasītāja,

pret

Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma biroju (EUIPO), ko pārstāv *P. Sipos* un *V. Ruzek*, pārstāvji,

atbildētājs,

otra procesa EUIPO Apelācijas padomē dalībiece, persona, kas iestājusies lietā Vispārējā tiesā –

Kreativni Dogadaji d.o.o., Zagreba (Horvātija), ko pārstāv *R. Kunze*, advokāts,

par prasību, kas celta par EUIPO Apelācijas otrās padomes 2019. gada 22. jūlija lēmumu (lietā R 1849/2017-2) attiecībā uz spēkā neesamības atzīšanas procesu starp *Kreativni Dogadaji* un *Hasbro*,

VISPĀRĒJĀ TIESA (sestā palāta paplašinātā sastāvā)

šādā sastāvā: priekšsēdētāja A. Markulli [*A. Marcoulli*], tiesneši S. Frimods Nilsens [*S. Frimodt Nielsen*], J. Švarcs [*J. Schwarcz*] (referents), K. Iliopuls [*C. Iliopoulos*] un R. Norkus [*R. Norkus*],

sekretāre: A. Juhāsa-Tota [*A. Juhász-Tóth*], administratore,

ņemot vērā prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kanclerijā iesniegts 2019. gada 30. septembrī,

ņemot vērā EUIPO atbildes rakstu, kas Vispārējās tiesas kanclerijā iesniegts 2020. gada 8. janvārī,

ņemot vērā personas, kas iestājusies lietā, atbildes rakstu, kurš Vispārējās tiesas kanclerijā iesniegts 2020. gada 7. janvārī,

pēc tiesas sēdes 2020. gada 9. oktobrī,

* Tiesvedības valoda – angļu.

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

- 1 2010. gada 30. aprīlī prasītāja, *Hasbro, Inc.*, iesniedza Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojam (EUIPO) Eiropas Savienības preču zīmes reģistrācijas pieteikumu saskaņā ar Padomes Regulu (EK) Nr. 207/2009 (2009. gada 26. februāris) par Eiropas Savienības preču zīmi (OV 2009, L 78, 1. lpp.), kas grozīta (aizstāta ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) 2017/1001 (2017. gada 14. jūnijs) par Eiropas Savienības preču zīmi (OV 2017, L 154, 1. lpp.)).
- 2 Reģistrācijai pieteiktā preču zīme ir vārds "MONOPOLY".
- 3 Preces un pakalpojumi, attiecībā uz kuriem tika pieteikta preču zīmes reģistrācija, pēc procesā EUIPO veiktās ierobežošanas (saraksta saīsināšanas) ietilpst 9., 16., 28. un 41. klasē atbilstoši pārskatītajam un grozītajam 1957. gada 15. jūnija Nicas Nolikuma par preču un pakalpojumu starptautisko klasifikāciju preču zīmju reģistrācijas vajadzībām un attiecībā uz katru no šīm klasēm atbilst šādam aprakstam:
 - 9. klase: "Zinātniskie, kuģniecības, ģeodēziskie, fotogrāfiskie, kinematogrāfiskie, optiskie, svēršanas, mērīšanas, signalizācijas, kontroles (pārbaudes), glābšanas un mācību aparāti, ierīces un instrumenti; aparāti, ierīces un instrumenti elektriskās strāvas pārvadei, komutācijai, pārveidošanai, uzkrāšanai, regulēšanai vai kontrolei; aparāti skaņas vai attēlu ierakstam, pārraidei vai reproducēšanai; magnētiskās informācijas vides, ieraksta diski; tirdzniecības automāti un mehānismi ar naudu iedarbināmiem aparātiem; kases aparāti, rēķināšanas mašīnas, informācijas apstrādes ierīces un datori; ugunsdzēsības ierīces; elektroniski izklaides aparāti; elektroniskās spēles; datorspeles; datoru aparatūra; datoru programmatūra; iepriekšminēto preču vadības ierīces; kartes, diski, lentes, vadi un shēmas, kas pārnēs vai ir paredzēti datu un/vai datorprogrammatūras pārņemšanai; spēles spēļu zāļu automātiem; interaktīva izklaides programmatūra, proti, datorspeļu programmatūra, datorspeļu programmas, datorspeļu kasetnes, datorspeļu diski; interaktīvas virtuālas realitātes videospēles, kas sastāv no datoru tehniskā nodrošinājuma un programmatūras; interaktīvas multimediju spēļu programmas; lejupielādējama programmatūra izmantošanai kopā ar datoriem un datorspēlēm, portatīvām spēļu ierīcēm, spēļu vadības pultīm, sakaru spēļu ierīcēm un mobilajiem tālruņiem; elektroniskās spēles, videospēles; videospēļu programmatūra, videospēļu programmas, videospēļu kasetnes, videospēļu diski, viss izmantošanai saistībā ar datoriem, portatīvām spēļu ierīcēm, vadības pultīm, sakaru ierīcēm un mobilajiem tālruņiem; videoloteriju termināļi; datora un video spēļu ierīces, proti, videospēļu iekārtas izmantošanai ar televizoriem; aparāti spēlēm, kas pielāgotas izmantošanai tikai ar televīzijas uztvērējiem; audio un/vai video ieraksti; lāzerdiski, videodiski, fonogrāfa ieraksti, kompaktdiski, CD-ROM ar spēlēm, filmām, izklaides saturu un mūziku; vadības pultis spēlēm; sakaru ierīces un mobilie tālruņi; iepriekš ierakstītās filmas; iepriekš ierakstīti televīzijas, radio un izklaides raidījumi un materiāli; visu iepriekš minēto preču daļas un piederumi";
 - 16. klase: "Papīrs, kartons un no šiem materiāliem izgatavotās preces, kas nav iekļautas citās klasēs; iespiedprodukcija; grāmatniecības materiāli; fotogrāfijas; rakstāmlietas; limvielas biroja vai mājturības vajadzībām; materiāli māksliniekiem; otas; rakstāmmašīnas un kancelejas piederumi (izņemot mēbeles); mācību un uzskates līdzekļi (izņemot aparāturu); sintētiskie iesaiņojuma materiāli (kas nav ietverti citās klasēs); iespiedburti; klišejas; visu iepriekš minēto preču daļas un piederumi";

- 28. klase: "Spēles un rotaļlietas; vingrošanas un sporta preces, kas nav ietvertas citās klasēs; eglīšu rotājumi; spēļu automāti; ar naudu iedarbināmi spēļu aparāti, spēļu kārtis; visu iepriekš minēto preču daļas un piederumi";
 - 41. klase: "Izglītošana; apmācība; izpriecas; izklaide, kas pieejama filmu, televīzijas raidījumu un radio raidījumu veidā; sporta un kultūras pasākumi".
- 4 Preču zīmes reģistrācijas pieteikums tika publicēts 2010. gada 9. augusta *Bulletin des marques communautaires* [Kopienas Preču Zīmju Biļetenā] Nr. 2010/146.
- 5 Apstrīdētā preču zīme tika reģistrēta 2011. gada 25. martā ar numuru 9071961.
- 6 Turklāt prasītāja bija arī triju Eiropas Savienības vārdisku preču zīmju "MONOPOLY" īpašniece, pirmā bija reģistrēta 1998. gada 23. novembrī ar numuru 238 352 (turpmāk tekstā – "agrākā preču zīme Nr. 238 352"), otrā – 2009. gada 21. janvārī ar numuru 6 895 511 (turpmāk tekstā – "agrākā preču zīme Nr. 6 895 511") un trešā – 2010. gada 2. augustā ar numuru 8 950 776 (turpmāk tekstā – "agrākā preču zīme Nr. 8 950 776").
- 7 Agrākā preču zīme Nr. 238 352 aptver preces, kas ietilpst 9., 25. un 28. klasē un attiecībā uz katru no šīm klasēm atbilst šādam aprakstam:
- 9. klase: "Elektroniskās ierīces izklaidei; elektroniskās spēles; datorspēles; datoraparātūra; programmatūra; pultis iepriekš minēto preču izmantošanai; kartes, diski, lentes, kabeļi un shēmas, kas satur vai ir paredzēti datu pārraidei vai programmatūras savienošanai; videospēles; visu iepriekš minēto preču detaļas un sastāvdaļas";
 - 25. klase: "Apģērbi, apavi, galvassegas; visu iepriekš minēto preču daļas un piederumi";
 - 28. klase: "Spēles, rotaļlietas; vingrošanas un sporta preces, kas nav ietvertas citās klasēs; ziemassvētku eglīšu rotājumi; visu iepriekš minēto preču detaļas un sastāvdaļas".
- 8 Agrākā preču zīme Nr. 6 895 511 aptver 41. klasē ietilpstošos "izklaides pakalpojumus".
- 9 Agrākā preču zīme Nr. 8 950 776 ir reģistrēta galvenokārt attiecībā uz pakalpojumiem, kas ietilpst 16. klasē un atbilst šādam aprakstam: "Papīrs, kartons un no šiem materiāliem izgatavotās preces, kas nav iekļautas šajā klasē; iespiedprodukcija; grāmatniecības materiāli; fotogrāfijas; rakstāmlietas; līmvielas biroja vai mājturības vajadzībām; materiāli māksliniekiem; otas; rakstāmmašīnas un kancelejas piederumi (izņemot mēbeles); mācību un uzskates līdzekļi (izņemot aparāturu); sintētiskie iesaiņojuma materiāli (kas nav ietverti citās klasēs); iespiedburti; klišejas".
- 10 2015. gada 25. augustā persona, kas iestājusies lietā, *Kreativni Dogadaji d.o.o.*, atbilstoši Regulas Nr. 207/2009 52. panta 1. punkta b) apakšpunktam (tagad Regulas Nr. 2017/1001 59. panta 1. punkta b) apakšpunkts) iesniedza pieteikumu par apstrīdētās preču zīmes spēkā neesamības atzīšanu attiecībā uz precēm un pakalpojumiem, ko aptver šī preču zīme. Persona, kas iestājusies lietā, uzskata, ka prasītāja, iesniedzot apstrīdētās preču zīmes reģistrācijas pieteikumu, esot rīkojusies ļaunticīgi, pamatojot ar to, ka šis pieteikums esot agrāko preču zīmju Nr. 238 352, 6 895 511 un 8 950 776 (turpmāk tekstā kopā – "agrākās preču zīmes") atkārtota iesniegšana un tās mērķis bija apiet pienākumu pierādīt to faktisku izmantošanu.
- 11 2017. gada 22. jūnijā Anulēšanas nodaļa noraidīja spēkā neesamības atzīšanas pieteikumu. Tā tostarp uzskatīja, pirmkārt, ka šīs pašas preču zīmes aizsardzība četrpadsmit gadu laikposmā pati par sevi nav norāde uz nodomu izvairīties no pienākuma pierādīt agrāko preču zīmju faktisku izmantošanu un, otrkārt, ka personas, kas iestājusies lietā, apgalvojumus neapstiprina pierādījumu elementi par prasītājas ļaunticību apstrīdētās preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas brīdī.

- 12 2017. gada 22. augustā persona, kas iestājusies lietā, pamatojoties uz Regulas Nr. 207/2009 58.–64. pantu (tagad Regulas 2017/1001 66.–71. pants), iesniedza *EUIPO* sūdzību par Anulēšanas nodaļas lēmumu.
- 13 2018. gada 3. augustā lietas dalībnieki tika informēti, ka tiks uzsākts mutvārdu process, lai labāk izprastu īpašos apstākļus, uz kuriem bija balstīta prasītājas stratēģija, iesniedzot apstrīdētās preču zīmes reģistrācijas pieteikumu.
- 14 2018. gada 12. novembrī prasītāja iesniedza tās komercsabiedrībā strādājošas personas liecību (turpmāk tekstā – "liecība"), kurai bija pievienoti pierādījumu elementi.
- 15 2018. gada 19. novembrī *EUIPO* telpās notika [administratīvā procesa] sēde.
- 16 2019. gada 21. janvārī persona, kas iestājusies lietā, iesniedza apsvērumus par protokolu un mutvārdu procesa saturu, kuros tā lūdza neņemt vērā liecību. Prasītāja uz šiem apsvērumiem atbildēja 2019. gada 22. februārī.
- 17 Ar 2019. gada 22. jūlija lēmumu (turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums") *EUIPO* Apelācijas otrā padome daļēji atcēla Anulēšanas nodaļas lēmumu, atzina apstrīdēto preču zīmi par spēkā neesošu attiecībā uz daļu no aptvertajām precēm un pakalpojumiem, pārējā daļā sūdzību noraidīja un piesprieda lietas dalībniekiem segt savus izdevumus saistībā ar spēkā neesamības atzīšanas un apstrīdēšanas procesiem. Būtībā Apelācijas padome uzskatīja, ka ar iegūtajiem pierādījumu elementiem varēja pierādīt, ka attiecībā uz precēm un pakalpojumiem, ko aptver apstrīdētā preču zīme un kuri ir identiski ar agrākajām preču zīmēm aptvertajām precēm un pakalpojumiem, prasītāja, iesniedzot apstrīdētās preču zīmes reģistrācijas pieteikumu, bija rīkojusies ļaunticīgi.

Lietas dalībnieku prasījumi

- 18 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- atcelt apstrīdēto lēmumu;
 - piespriest personai, kas iestājusies lietā, atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 19 *EUIPO* prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- noraidīt prasību;
 - piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 20 Personas, kas iestājusies lietā, prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- noraidīt prasību;
 - piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, tostarp personas, kas iestājusies lietā izdevumus saistībā ar procesu Apelācijas padomē.

Juridiskais pamatojums

Par piemērojamo materiālo tiesību noteikšanu

- 21 Ņemot vērā datumu, kurā tika iesniegts apstrīdētās preču zīmes reģistrācijas pieteikums, proti, 2010. gada 30. aprīli, kas ir izšķirošais piemērojamo materiālo tiesību noteikšanai, šīs lietas faktiskajiem apstākļiem ir piemērojamas Regulas Nr. 207/2009 materiālo tiesību normas (šajā nozīmē skat. rīkojumu, 2004. gada 5. oktobris, *Alcon/ITSB*, C-192/03 P, EU:C:2004:587, 39. un 40. punkts, un spriedumu, 2020. gada 23. aprīlis, *Gugler France/Gugler* un *EUIPO*, C-736/18 P, nav publicēts, EU:C:2020:308, 3. punkts un tajā minētā judikatūra). Līdz ar to šajā lietā attiecībā uz materiālajām tiesību normām apstrīdētajā lēmumā Apelācijas padomes un lietas dalībnieku procesuālajos rakstos izdarītās atsauces uz Regulas 2017/1001 59. panta 1. punkta b) apakšpunktu ir jāsaprot kā atsauces uz identiska satura Regulas Nr. 207/2009 52. panta 1. punkta b) apakšpunktu.

Par strīda priekšmetu

- 22 Lai gan prasītāja lūdz Vispārējo tiesu pilnībā atcelt apstrīdēto lēmumu, ir jānorāda, ka, atbildot uz Vispārējās tiesas jautājumu tiesas sēdē, tā atzina, ka strīda priekšmets ir ierobežojams ar apstrīdētā lēmuma atcelšanu daļā, kurā apstrīdētā preču zīme ir atzīta par spēkā neesošu attiecībā uz 9., 16., 28. un 41. klasē ietilpstošajām precēm un pakalpojumiem, kuri norādīti apstrīdētā lēmuma rezolutīvās daļas 1) punktā un kuri ir identiski ar agrākajām preču zīmēm aptvertajām precēm un pakalpojumiem.

Par prasības pieņemamību

- 23 Atbildes raksta 17.–19. punktā, kā arī tiesas sēdē persona, kas iestājusies lietā, būtībā norādīja, ka saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 172. un 177. pantu prasība ir acīmredzami nepieņemama, jo prasības pieteikumā *EUIPO* nav minēts kā lietas dalībnieks, pret kuru vērsta prasība, un ka prasības pieteikuma trūkumu novēršana ar Vispārējās tiesas kancelejā 2019. gada 17. oktobrī iesniegto vēstuli nevar savlaicīgi novērst šo trūkumu.
- 24 Šajā ziņā, kā to turklāt norāda persona, kas iestājusies lietā, atbildes raksta 20. punktā, ir jāatgādina, ka Eiropas Savienības Tiesa, ņemot vērā katras lietas apstākļus, ir tiesīga izvērtēt, vai pareiza tiesvedība attaisno prasības noraidīšanu pēc būtības, iepriekš nelemjot par tās pieņemamību (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2002. gada 26. februāris, *Padome/Boehringer*, C-23/00 P, EU:C:2002:118, 51. un 52. punkts).
- 25 Izskatāmās lietas apstākļos Vispārējā tiesa uzskata, ka procesuālās ekonomijas apsvērumu dēļ vispirms ir jāizvērtē prasības par tiesību akta atcelšanu pamatotība, iepriekš nelemjot par tās pieņemamību, jo katrā ziņā un turpmāk izklāstīto iemeslu dēļ prasība nav pamatota.

Par lietas būtību

- 26 Pamatojot savu prasību, prasītāja būtībā izvirza divus pamatus, no kuriem pirmais ir saistīts ar Regulas 207/2009 52. panta 1. punkta b) apakšpunkta pārkāpumu, bet otrais – ar tiesību uz lietas taisnīgu izskatīšanu pārkāpumu.

Par pirmo pamatu – Regulas Nr. 207/2009 52. panta 1. punkta b) apakšpunkta pārkāpumu

- 27 Ar pirmo pamatu prasītāja apstrīd Apelācijas padomes vērtējumu, saskaņā ar kuru tā, iesniedzot apstrīdētās preču zīmes reģistrācijas pieteikumu, esot rīkojusies ļaunticīgi.

- 28 *EUIPO* un persona, kas iestājusies lietā, apstrīd prasītājas argumentus.
- 29 Vispirms ir jāatgādina, ka Regulas Nr. 207/2009 52. panta 1. punkta b) apakšpunktā ir paredzēts, ka Eiropas Savienības preču zīmi paziņo par spēkā neesošu, ja *EUIPO* iesniegts attiecīgs iesniegums vai pamatojoties uz pretpasību lietas izskatīšanas procesā par pārkāpumu, ja pieteikuma iesniedzējs, iesniedzot pieteikumu par preču zīmi, ir rīkojies ļaunprātīgi.
- 30 Šajā ziņā vispirms jāatgādina, ka tad, ja kāds no Regulā Nr. 207/2009 ietvertajiem jēdzieniem tajā nav definēts, tā nozīmes un tvēruma noteikšana ir jāveic atbilstoši tā ierastajai nozīmei ikdienas valodā, ievērojot kontekstu, kādā tas tiek izmantots, un ar šo regulu sasniedzamos mērķus (skat. spriedumu, 2019. gada 12. septembris, *Koton Mağazacilik Tekstil Sanayi ve Ticaret/EUIPO*, C-104/18 P, EU:C:2019:724, 43. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 31 Tas ir piemērojams Regulas Nr. 207/2009 52. panta 1. punkta b) apakšpunktā minētajam "ļaunprātības [ļaunticības]" jēdzienam, jo Savienības likumdevējs nav definējis šo jēdzienu.
- 32 Lai gan atbilstoši tā ierastajai nozīmei ikdienas valodā jēdziens "ļaunticība" nozīmē, ka ir jābūt negodīgai attieksmei vai nodomam, šis jēdziens turklāt ir jāsaprot saistībā ar preču zīmju tiesību kontekstu, kas ir komercdarbības konteksts. Šajā ziņā secīgi pieņemtās Padomes Regulas (EK) Nr. 40/94 (1993. gada 20. decembris) par Kopienas preču zīmi (OV 1994, L 11, 1. lpp.), Nr. 207/2009 un Nr. 2017/1001 ir vērstas uz vienu un to pašu mērķi, proti, iekšējā tirgus izveidi un darbību. Regulējums attiecībā uz Eiropas Savienības preču zīmi it īpaši ir vērstas uz to, lai veicinātu neizkropļotas konkurences sistēmu Savienībā, kurā katram uzņēmumam, lai piesaistītu klientus ar savu preču vai pakalpojumu kvalitāti, ir jāspēj kā preču zīmes reģistrēt tādas apzīmējumus, kas ļauj patērētājam bez sajaukšanas iespējas nošķirt šī uzņēmuma preces vai pakalpojumus no precēm vai pakalpojumiem, kam ir cita izcelsme (skat. spriedumu, 2019. gada 12. septembris, *Koton Mağazacilik Tekstil Sanayi ve Ticaret/EUIPO*, C-104/18 P, EU:C:2019:724, 45. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 33 Līdz ar to Regulas Nr. 207/2009 52. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzētais absolūtais spēkā neesamības pamats ir piemērojams tad, ja no atbilstīgām un saskanīgām norādēm izriet, ka Eiropas Savienības preču zīmes īpašnieks ir iesniedzis šīs preču zīmes reģistrācijas pieteikumu nevis ar mērķi godīgi piedalīties konkurences norisē, bet ar nodomu godīgai praksei neatbilstošā veidā radīt kaitējumu trešo personu interesēm vai ar nodomu, kas pat nav vērstas uz konkrētu trešo personu, iegūt ekskluzīvas tiesības citiem mērķiem, nevis tiem, kas izriet no preču zīmes funkcijām, tostarp izcelsmes norādes pamatfunkcijas (spriedums, 2019. gada 12. septembris, *Koton Mağazacilik Tekstil Sanayi ve Ticaret/EUIPO*, C-104/18 P, EU:C:2019:724, 46. punkts).
- 34 Turklāt ir jāpiebilst, ka 2009. gada 11. jūnija spriedumā *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli* (C-529/07, EU:C:2009:361) Tiesa sniedza vairākus precizējumus par veidu, kādā ir jāinterpretē Regulas Nr. 207/2009 52. panta 1. punkta b) apakšpunktā minētais ļaunticības jēdziens.
- 35 Tiesas ieskatā, lai novērtētu pieteikuma iesniedzēja ļaunticības esamību Regulas Nr. 207/2009 52. panta 1. punkta b) apakšpunkta izpratnē, ir jāņem vērā visi faktori, kuriem ir nozīme izskatāmajā lietā un kuri eksistēja brīdī, kad tika iesniegts pieteikums par apzīmējuma kā Eiropas Savienības preču zīmes reģistrāciju, tostarp, pirmkārt, apstāklis, ka pieteikuma iesniedzējs zināja vai tam bija jāzina, ka trešā persona vismaz vienā dalībvalstī izmanto identisku vai līdzīgu apzīmējumu attiecībā uz identisku vai līdzīgu preci vai pakalpojumu, kas var izraisīt sajaukšanas iespēju ar reģistrācijai pieteikto apzīmējumu, otrkārt, pieteikuma iesniedzēja nodoms liegt šai trešai personai turpināt izmantot šādu apzīmējumu, kā arī, treškārt, trešās personas apzīmējumam un reģistrācijai pieteiktajam apzīmējumam piešķirtās juridiskās aizsardzības apjoms (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2009. gada 11. jūnijs, *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli*, C-529/07, EU:C:2009:361, 53. punkts).

- 36 Šādi no formulējuma, ko Tiesa izklāstījusi 2009. gada 11. jūnija spriedumā *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli* (C-529/07, EU:C:2009:361, 53. punkts), izriet, ka tajā uzskaitītie faktori ir vienīgi piemēri, kas ilustratīvi izraudzīti no visiem elementiem, kuri var tikt ņemti vērā, lai spriestu par preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniedzēja eventuālo ļaunticību pieteikuma iesniegšanas brīdī (skat. spriedumu, 2015. gada 26. februāris, *Pangyrus/ITSB – RSVP Design* ("COLOURBLIND"), T-257/11, nav publicēts, EU:T:2015:115, 67. punkts un tajā minētā judikatūra). Proti, minētajā spriedumā Tiesa tikai atbildēja uz valsts tiesas uzdotajiem jautājumiem, kas būtībā attiecās uz to, vai šādiem faktoriem ir nozīme (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2009. gada 11. jūnijs, *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli*, C-529/07, EU:C:2009:361, 22. un 38. punkts). Tātad kāda no minēto faktoru neesamība, ņemot vērā konkrētās lietas apstākļus, neliedz konstatēt pieteikuma iesniedzēja ļaunticību (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 7. jūlijs, *Copernicus-Trademarks/EUIPO – Maquet* ("LUCEO"), T-82/14, EU:T:2016:396, 147. punkts).
- 37 Šajā ziņā ir jāuzsver, ka ģenerālvokāte E. Šarpstone [*E. Sharpston*] secinājumu lietā *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli* (C-529/07, EU:C:2009:148) 60. punktā norādīja, ka ļaunticīgas rīcības [ļaunticības] jēdziens Regulas 207/2009 52. panta 1. punkta b) apakšpunkta izpratnē nevar tikt sašaurināts ar ierobežotas kategorijas apstākļiem. Proti, šīs tiesību normas vispārējo interešu mērķis, kas ir novērst ļaunprātīgu vai godīgai praksei rūpniecības un tirdzniecības jomā pretēju preču zīmju reģistrāciju, tiktu apdraudēts, ja ļaunticība varētu tikt pierādīta tikai ar apstākļiem, kas ir izsmelši uzskaitīti 2009. gada 11. jūnija spriedumā *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli* (C-529/07, EU:C:2009:361) (šajā nozīmē un pēc analogijas skat. spriedumu, 2010. gada 3. jūnijs, *Internetportal und Marketing*, C-569/08, EU:C:2010:311, 37. punkts).
- 38 Tādējādi saskaņā ar pastāvīgo judikatūru visaptverošā vērtējumā, kas veikts saskaņā ar Regulas Nr. 207/2009 52. panta 1. punkta b) apakšpunktu, tāpat var tikt ņemta vērā apstrīdētā apzīmējuma izcelsme un tā izmantošana kopš tā radīšanas, kā arī uzņēmējdarbības loģika, ar kādu iesniegts pieteikums reģistrēt šo apzīmējumu kā Eiropas Savienības preču zīmi, kā arī notikumu hronoloģija saistībā ar minēto iesniegšanu (skat. spriedumu, 2015. gada 26. februāris, "COLOURBLIND", T-257/11, nav publicēts, EU:T:2015:115, 68. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 39 Tāpat ir jāņem vērā pieteikuma iesniedzēja nodoms reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas brīdī (spriedums, 2009. gada 11. jūnijs, *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli*, C-529/07, EU:C:2009:361, 41. punkts).
- 40 Šajā ziņā tika paskaidrots, ka pieteikuma iesniedzēja nodoms vērā ņemamajā brīdī ir subjektīvs elements, kas ir jānosaka, atsaucoties uz izskatāmās lietas objektīvajiem apstākļiem (spriedums, 2009. gada 11. jūnijs, *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli*, C-529/07, EU:C:2009:361, 42. punkts).
- 41 Tādējādi ļaunticības jēdziens ir saistīts ar personas, kas ir iesniegusi preču zīmes reģistrācijas pieteikumu, subjektīvo motivāciju, proti, negodīgu vai cita veida kaitniecisku nodomu. Tas nozīmē rīcību, kas atkāpjas no principiem, kuri ir atzīti par ētiskai rīcībai vai godīgai praksei rūpniecības vai tirdzniecības jomā raksturīgiem (spriedums, 2016. gada 7. jūlijs, "LUCEO", T-82/14, EU:T:2016:396, 28. punkts).
- 42 Tieši pieteikuma par spēkā neesamības atzīšanu iesniedzējam, kurš vēlas atsaukties uz Regulas 207/2009 52. panta 1. punkta b) apakšpunktu, ir jāpierāda apstākļi, kas ļauj secināt, ka Eiropas Savienības preču zīmes reģistrācijas pieteikums ir iesniegts ļaunticīgi, jo pieteikuma iesniedzēja labticība tiek prezumēta, kamēr nav pierādīts pretējais (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 8. marts, *Biernacka-Hoba/EUIPO – Formata Bogusław Hoba* ("Formata"), T-23/16, nav publicēts, EU:T:2017:149, 45. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 43 Ja *EUIPO* konstatē, ka konkrētās lietas objektīvie apstākļi, uz kuriem atsaucas pieteikuma par spēkā neesamības atzīšanu iesniedzēja, var likt atspēkot labticības prezumpciju, kas ir piemērojama attiecīgās preču zīmes īpašniekam šīs preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas brīdī, pēdējam minētajam būtu jāsniedz ticami paskaidrojumi par šīs preču zīmes reģistrācijas pieteikuma mērķiem un komerciālo loģiku.
- 44 Proti, preču zīmes īpašniekam ir daudz labākas iespējas skaidrot *EUIPO* savus nodomus, kādi bija, iesniedzot šīs preču zīmes reģistrācijas pieteikumu, un iesniegt attiecīgus pierādījumu elementus, ar kuriem varētu pārliecināt *EUIPO*, ka, neraugoties uz objektīvu apstākļu neesamību, šis nodoms bija leģitīms (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 5. maijs, *PayPal/EUIPO – Hub Culture* ("VENMO"), T-132/16, nav publicēts, EU:T:2017:316, 51.–59. punkts, un šajā nozīmē un pēc analogijas skat. spriedumu, 2016. gada 9. novembris, *Birkenstock Sales/EUIPO* (Viļņotu krustojošos liniju raksta attēls), T-579/14, EU:T:2016:650, 136. punkts).
- 45 Dažādie iebildumi, ko prasītāja izvirzījusi saistībā ar pirmo pamatu, kuru būtībā veido sešas daļas, ir jāizvērtē, ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus.

– Par pirmā pamata pirmo daļu – noteikumu par ļaunticības novērtēšanu nepareizu piemērošanu

- 46 Saistībā ar pirmā pamata pirmo daļu prasītāja, pirmkārt, pārmet Apelācijas padomei, ka tā nav veikusi visu lietā vērā ņemamo elementu visaptverošu vērtējumu. Tā nepamatoti esot koncentrējusies tikai uz vienu aspektu, proti, administratīvo priekšrocību, kas izpaužas tādējādi, ka atkārtotā pieteikuma gadījumā nav jāpierāda attiecīgās preču zīmes faktiskā izmantošana, un neesot ņēmusi vērā vairākus citus saprātīgus iemeslus, uz kuriem tā atsaucās, lai pamatotu savu preču zīmes reģistrācijas pieteikumu iesniegšanas stratēģiju.
- 47 Otrkārt, prasītāja pārmet Apelācijas padomei, ka tā apstrīdētā lēmuma 66. punktā esot uzskatījusi, ka ikviena atkārtota preču zīmes pieteikuma iesniegšana automātiski ir līdzvērtīga ļaunticīgi veiktam reģistrācijas pieteikumam. Taču tas esot pretrunā 2012. gada 13. decembra spriedumā *pelicantravel.com/ITSB – Pelikan* ("Pelikan") (T-136/11, nav publicēts, EU:T:2012:689), un ģenerāladvokātes E. Šarpstones secinājumos lietā *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli* (C-529/07, EU:C:2009:148) izklāstītajiem principiem. Treškārt, tā uzskata, ka esot kļūdaina apstrīdētā lēmuma 79. punktā ietvertā Apelācijas padomes norāde, saskaņā ar kuru tā "arī [bija] atzinusi, ka [tās] stratēģijas priekšrocība bija tāda, ka iebildumu procesā tai [nebija] jāpierāda [strīdīgās] preču zīmes faktiskā izmantošana". Tās ieskatā pierādījumu elementi pierāda, ka viena no priekšrocībām, kas saistīta ar tās praksi preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas jomā, varētu būt administratīvā efektivitāte, bet runa nav par galveno un pat ne par būtisku iemeslu.
- 48 *EUIPO* un persona, kas iestājusies lietā, apstrīd šīs daļas pamatotību.
- 49 Lai pārbaudītu pirmā pamata pirmās daļas ietvaros sniegtās argumentācijas pamatotību, pirmkārt, ir jāatgādina, kādi ir principi, kas reglamentē Eiropas Savienības preču zīmju tiesības, un noteikums par šo preču zīmju izmantošanas pierādīšanu. Šajā ziņā, pirmkārt, ir jānorāda, kā to apstrīdētā lēmuma 29. punktā darījusi Apelācijas padome, ka no Regulas Nr. 207/2009 2. apsvēruma (tagad Regulas 2017/1001 3. apsvēruma) būtībā izriet, ka Regulas Nr. 207/2009 mērķis ir nodrošināt neizkropļotu konkurenci. Turklāt ir nospriests, ka preču zīmju tiesības ir pamatelements netraucētas konkurences sistēmā, kuru tiecas iedibināt un saglabāt ar Līgumu un ka tiesības un iespējas, ko preču zīme piešķir tās īpašniekam, ir jāanalizē, ņemot vērā šo mērķi (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2003. gada 6. maijs, *Libertel*, C-104/01, EU:C:2003:244, 48. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 50 Otrkārt, kā apstrīdētā lēmuma 31. un 32. punktā būtībā ir uzsvērusi Apelācijas padome, lai gan no Regulas Nr. 207/2009 9. panta 1. punkta (tagad – Regulas 2017/1001 9. panta 1. punkts) izriet, ka Eiropas Savienības preču zīmes reģistrācija piešķir īpašniekam izņēmuma tiesības, no Regulas

Nr. 207/2009 10. apsvēruma (tagad – Regulas 2017/1001 24. apsvēruma) izriet, ka pamats aizsargāt Eiropas Savienības preču zīmes vai aizsargāt pret tām kādu agrāku preču zīmi ir tikai tad, ja šīs preču zīmes faktiski izmanto. Proti, Eiropas Savienības preču zīme, kura netiek izmantota, var radīt šķērslī konkurencei, jo tā ierobežo to apzīmējumu spektru, kurus citi var reģistrēt kā preču zīmes, un liedz konkurentiem iespēju izmantot šo preču zīmi vai līdzīgu preču zīmi, iekšējā tirgū laižot preces vai pakalpojumus, kas ir identiski vai līdzīgi tiem, kuri ir aizsargāti ar attiecīgo preču zīmi. Tādējādi Eiropas Savienības preču zīmes neizmantošana rada arī risku, ka tiks ierobežota preču brīva aprīte un pakalpojumu sniegšanas brīvība (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2012. gada 19. decembris, *Leno Marken*, C-149/11, EU:C:2012:816, 32. punkts).

- 51 Treškārt, attiecībā uz Eiropas Savienības preču zīmes faktisku izmantošanu ir jāatgādina, ka atbilstoši Regulas Nr. 207/2009 15. panta 1. punktam (tagad – Regulas 2017/1001 18. panta 1. punkts), "[j]a piecos gados pēc Eiropas Savienības preču zīmes reģistrācijas tās īpašnieks nav sācis šo preču zīmi Savienībā patiesi izmantot saistībā ar precēm vai pakalpojumiem, attiecībā uz ko tā ir reģistrēta, vai ja tās izmantošana ir pārtraukta uz nepārtrauktu piecu gadu laikposmu, uz Eiropas Savienības preču zīmi attiecina šajā regulā paredzētās sankcijas, ja vien šai neizmantošanai nav pamatotu iemeslu".
- 52 Turklāt atbilstoši Regulas Nr. 207/2009 51. panta 1. punkta a) apakšpunktam (tagad – Regulas 2017/1001 58. panta 1. punkta a) apakšpunkts) "Eiropas Savienības preču zīmes īpašnieka tiesības paziņo par atcēlām, ja [EUIPO] iesniegts attiecīgs iesniegums vai pamatojoties uz pretpasību lietas izskatīšanas procesu attiecībā uz pārkāpumu[,] ja nepārtrauktā piecu gadu ilgā laikā preču zīme nav patiesi izmantota Savienībā saistībā ar precēm vai pakalpojumiem, uz ko tā ir reģistrēta, un nav pamatotu iemeslu tās neizmantošanai".
- 53 Šajā ziņā Regulas Nr. 207/2009 51. panta 2. punktā (tagad Regulas 2017/1001 58. panta 2. punkts) paredzēts, ka, "[j]a" tiesību atcelšana ir pamatota tikai attiecībā uz dažām precēm vai pakalpojumiem, uz ko Eiropas Savienības preču zīme ir reģistrēta, īpašnieka tiesības paziņo par atcēlām tikai attiecībā uz minētajām precēm vai pakalpojumiem".
- 54 Prasības, saskaņā ar kuru preču zīmei ir jābūt faktiski izmantotai, lai tā tiktu aizsargāta saskaņā ar Savienības tiesībām, *ratio legis* ir ietverts faktā, ka Eiropas Savienības preču zīmes ierakstīšana EUIPO reģistrā nevar tikt pielīdzināta pieteikuma stratēģiskai un statistiskai iesniegšanai, kas neaktīvam [tiesību] īpašniekam piešķir likumīgu monopolu uz neierobežotu laiku. Gluži pretēji, minētajam reģistram būtu ticami jāatspoguļo norādes, ko uzņēmumi faktiski izmanto tirgū, lai nošķirtu savas preces un pakalpojumus ekonomiskajā dzīvē (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2015. gada 15. jūlijs, *Deutsche Rockwool Mineralwoll/ITSB – Recticel* ("λ"), T-215/13, nav publicēts, EU:T:2015:518, 20. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 55 Kā apstrīdētā lēmuma 35. punktā ir uzsvērusi Apelācijas padome, no Eiropas Savienības preču zīmju tiesību reglamentējošiem principiem un no šī sprieduma 49.–53. punktā izklāstītā noteikuma par izmantošanas pierādījumu izriet, ka, ja preču zīmes īpašniekam ir piešķirtas ekskluzīvas tiesības, šīs ekskluzīvās tiesības var tikt aizsargātas tikai tad, ja piecu gadu termiņa beigās minētais īpašnieks var pierādīt savas preču zīmes faktisku izmantošanu. Šāda sistēma līdzsvaro preču zīmes īpašnieka likumīgās intereses, no vienas puses, un tā konkurentu likumīgās intereses, no otras puses.
- 56 Otrkārt, ir jāatgādina, ka no šā sprieduma 36. punktā minētās judikatūras izriet, ka tāda faktora neesamība, kuru Vispārējā tiesa vai Tiesa kāda konkrēta strīda kontekstā vai saistībā ar prejudiciālu jautājumu, kas tām bija jāatrisina, ir uzskatījušas par vērā ņemamu preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniedzēja ļauntības noteikšanā, obligāti neliedz konstatēt preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniedzēja ļauntību atšķirīgos apstākļos. Proti, kā atgādināts šā sprieduma 37. punktā, ļauntības jēdziens Regulas Nr. 207/2009 52. panta 1. punkta b) apakšpunkta izpratnē nevar tikt sašaurināts vienīgi ar kādu ierobežotu īpašu apstākļu kategoriju.

- 57 Treškārt, lai gan atkārtoti preču zīmes reģistrācijas pieteikumi nav aizliegti, šāda iesniegšana, kas veikta, lai izvairītos no agrāko preču zīmju faktiskās neizmantošanas sekām, var būt atbilstošs elements, kas var pierādīt šīs reģistrācijas pieteikuma iesniedzēja ļaunticību (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2012. gada 13. decembris, *Pelikan*, T-136/11, nav publicēts, EU:T:2012:689, 27. punkts).
- 58 Visbeidzot, ceturtkārt, ir jāatgādina, kādi apstākļi ir likuši Apelāciju padomei uzskatīt, ka agrāko preču zīmju atkārtota iesniegšana liecina par prasītājas ļaunticību.
- 59 Pirmkārt, apstrīdētā lēmuma 71. punktā Apelācijas padome norādīja, ka prasītāja ir balstījies uz apstrīdēto preču zīmi, kā arī uz agrākajām preču zīmēm divu iebildumu procesu ietvaros. Šajā ziņā tā konstatēja, ka lēmumi, ar kuriem prasītāja šajos procesos bija panākusi labvēlīgu iznākumu, bija balstīti uz apstrīdēto preču zīmi, ņemot vērā, ka attiecībā uz šo preču zīmi nebija jāiesniedz faktiskas izmantošanas pierādījumi.
- 60 Otrkārt, apstrīdētā lēmuma 72. punktā Apelācijas padome norādīja, ka, runājot par iespējamām iemesliem, kas esot pamatojuši šīs pašas preču zīmes jaunas reģistrācijas pieteikumu, prasītāja *EUIPO* instancēs ir norādījusi administratīvā sloga samazināšanu. Apelācijas padome būtībā piebilda, ka saskaņā ar liecībām, kuras 2018. gada 19. novembra tiesas sēdē sniegusi tās komercsabiedrībā strādājoša persona, prasītāja iesniedza jaunus reģistrācijas pieteikumus vairāku iemeslu dēļ, kas varētu atvieglot tās pārvaldību administratīvā ziņā, bet, ka šie reģistrācijas pieteikumi nebija identiski atkārtoti reģistrācijas pieteikumi, jo minētie reģistrācijas pieteikumi esot plašāki un pamatoti ar lietderīgiem komerciāliem apsvērumiem. Turklāt Apelācijas padome apstrīdētā lēmuma 73. punktā uzskatīja, ka, tā kā agrākās preču zīmes nav tikušas atsauktas, šādu pieteikumu iesniegšanas interese saistībā ar administratīvā sloga samazināšanu ir grūti konstatējama darba apjoma pieauguma un lielāku ieguldījumu dēļ, kas ir saistīti ar identisku preču zīmju uzkrāšanos.
- 61 Treškārt, apstrīdētā lēmuma 75. punktā Apelācijas padome būtībā norādīja, ka no liecībām, kuras 2018. gada 19. novembra tiesas sēdē sniegusi tās komercsabiedrībā strādājoša persona, izrietot vispirms, ka iespēja atsaukties uz preču zīmes reģistrāciju bez pienākuma pierādīt tās izmantošanu ir priekšrocība prasītājam un ka runa ir par visiem preču zīmju īpašniekiem zināmu aspektu, turpinot, ka runa ir ne tikai par prasītājas secīgi veiktās preču zīmju reģistrācijas pieteikumu iesniegšanas motīviem un, visbeidzot, ka, ja uzņēmumam ir dažādas preču zīmes ar dažādiem to reģistrācijas pieteikumu iesniegšanas datumiem, šis uzņēmums var tiesiski iebilst pret vēlāku preču zīmes reģistrācijas pieteikumu, balstoties uz jaunāku preču zīmi, kuras faktiskā izmantošana nav jāpierāda, lai mazinātu izdevumus saistībā ar pierādījuma elementu iesniegšanu un palīdzības sniegšanu tiesas sēdēs, kas nozīmē, ka no administratīvā skatupunkta ir efektīvāk, ja šis pierādījums nav jāsniedz.
- 62 Ceturtkārt, Apelācijas padome apstrīdētā lēmuma 77. punktā norādīja, ka saskaņā ar liecībām fakts, ka sabiedrības iesniedz reģistrācijas pieteikumus attiecībā uz preču zīmēm, kas jau ir reģistrētas Savienībā, un šajos jaunajos pieteikumos iekļauj preces vai pakalpojumus, kas aptverti ar agrākajām preču zīmēm, attiecīgajā laikposmā bija akceptēta rūpnieciskā prakse.
- 63 Piektkārt, ņemot vērā apstrīdētā lēmuma 71.–78. punktā minētos apstākļus, Apelācijas padome šī lēmuma 79. punktā uzskatīja, ka prasītāja apzināti bija atkārtoti iesniegusi preču zīmes "MONOPOLY" reģistrācijas pieteikumu, lai tas aptvertu arī preces un pakalpojumus, kuri jau tika aptverti ar agrākām preču zīmēm. Turklāt tā konstatēja, ka prasītāja ir atzinusi, ka šīs stratēģijas priekšrocība ir tāda, ka iebildumu procesa ietvaros tai neesot bijis jāpierāda apstrīdētās preču zīmes faktiskā izmantošana, kas bija viens no faktoriem, ko prasītāja ir ņēmusi vērā, reģistrējot preču zīmi, un piebilda, ka tā nesaskata nekādu citu šādas reģistrācijas pieteikumu iesniegšanas stratēģijas pamatā esošu komerciālu loģiku.
- 64 Sestkārt, Apelācijas padome apstrīdētā lēmuma 80. punktā uzskatīja, ka tas, ka prasītāja ir apgalvojusi, ka runa ir par ierastu rūpniecisko praksi, skaidri nozīmē, ka šīs stratēģijas izmantošana bija tiša.

- 65 Ņemot vērā visus šos apstākļus, pirmkārt, Apelācijas padome apstrīdētā lēmuma 81. punktā secināja, ka prasītājas nodoms bija gūt labumu no Eiropas Savienības preču zīmju tiesību normām, mākslīgi radot situāciju, kurā tai nebūtu jāpierāda agrāko preču zīmju faktiskā izmantošana attiecībā uz precēm un pakalpojumiem, kurus aptver apstrīdētā preču zīme. Otrkārt, apstrīdētā lēmuma 82. punktā tā norādīja, ka prasītājas rīcība ir jāuzskata par tādu, kas izriet no nodoma kropļot no šīm tiesībām izrietošo sistēmu, kādu to ir izveidojis Savienības likumdevējs, un izjaukt šīs sistēmas līdzsvaru.
- 66 Prasītājas argumenti ir jāizvērtē, ņemot vērā šī sprieduma 49.–65. punktā norādītos elementus.
- 67 Pirmkārt, ir jānoraida arguments, saskaņā ar kuru Apelācijas padome apstrīdētā lēmuma 66. punktā esot kļūdaini uzskatījusi, ka ikviena atkārtota Eiropas Savienības preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniegšana automātiski ir līdzvērtīga ļaunticīgai pieteikuma iesniegšanai, jo tas izriet no kļūdainas apstrīdētā lēmuma interpretācijas. Proti, ir jākonstatē, ka apstrīdētā lēmuma 66.–70. punktā Apelācijas padome vien atgādināja piemērojamo judikatūru, lai novērtētu iespējamo Eiropas Savienības preču zīmes īpašnieka ļaunticību. Tikai apstrīdētā lēmuma 71. un nākamajos punktos Apelācijas padome izvērtēja konkrētās lietas apstākļus, ņemot vērā judikatūru, un secināja, ka prasītāja, iesniedzot apstrīdētās preču zīmes reģistrācijas pieteikumu, ir rīkojusies ļaunticīgi.
- 68 Turklāt, pat pieņemot, ka prasītājas arguments būtu jāsaprot tādējādi, ka Apelācijas padomei tiek pārmests, ka tā apstrīdētajā lēmumā vispārīgi ir uzskatījusi, ka jebkura atkārtota reģistrācijas pieteikuma iesniegšana noteikti ir notikusi ļaunticīgi, arī tas ir jānoraida.
- 69 Proti, Apelācijas padomes argumentācija, kas īsumā izklāstīta šī sprieduma 59.–64. punktā, nepārprotami parāda, ka par prasītājas ļaunticību ir uzskatīta nevis atkārtota Eiropas Savienības preču zīmes pieteikuma iesniegšana, bet gan tas, ka lietas materiāli pierāda, ka prasītāja apzināti ir vēlējusies apiet Eiropas Savienības preču zīmju tiesību pamatnoteikumu, proti, to, kas attiecas uz izmantošanas pierādījumu, lai no tā gūtu labumu, kaitējot no šīm tiesībām izrietošās sistēmas, kādu to izveidojis Savienības likumdevējs, līdzsvaram.
- 70 Šajā ziņā ir jāuzsver, ka neviena tiesiskā regulējuma par Eiropas Savienības preču zīmēm norma neaizliedz atkārtoti iesniegt preču zīmes reģistrācijas pieteikumu un ka līdz ar to šāda iesniegšana pati par sevi nevar pierādīt pieteikuma iesniedzēja ļaunticību, ja nav pievienoti citi atbilstoši [pierādījumu] elementi, uz kuriem atsaucas pieteikuma par spēkā neesamības atzīšanu iesniedzējs vai EUIPO. Tomēr ir jākonstatē, ka izskatāmajā lietā no Apelācijas padomes apsvērumiem izriet, ka prasītāja ir atzinusi un pat apgalvojusi, ka viena no priekšrocībām, kas pamato apstrīdētās preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniegšanu, balstās uz faktu, ka tai nebija jāiesniedz pierādījumi par šīs preču zīmes faktisko izmantošanu. Šāda rīcība nevar tikt uzskatīta par likumīgu rīcību, bet ir uzskatāma par pretēju Regulas Nr. 207/2009 mērķiem, principiem, kuri reglamentē Eiropas Savienības preču zīmju tiesības, un noteikumam par faktiskās izmantošanas pierādījumu, kas atgādināti šī sprieduma 49.–55. punktā.
- 71 Proti, šīs lietas īpašajos apstākļos prasītājas atkārtotās pieteikuma iesniegšanas mērķis, kā tā pati ir atzinusi, tostarp bija, lai tai nebūtu jāpierāda apstrīdētās preču zīmes faktiskā izmantošana, tādējādi pagarinot agrākajām preču zīmēm Regulas Nr. 207/2009 51. panta 1. punkta a) apakšpunktā paredzēto piecu gadu labvēlības periodu.
- 72 Līdz ar to ir jākonstatē, ka prasītājas praktizētā reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas stratēģija ne vien neatbilst Regulā Nr. 207/2009 izvirzītajiem mērķiem, bet nevar neatgādināt "tiesību ļaunprātīgu izmantošanu", ko raksturo apstākļi, saskaņā ar kuriem, pirmkārt, neraugoties uz formālu Savienības tiesību normās paredzēto nosacījumu ievērošanu, nav sasniegts ar šo tiesisko regulējumu īstenojamais mērķis un, ka, otrkārt, pastāv nodoms gūt labumu no minētā tiesiskā regulējuma, mākslīgi radot nepieciešamos priekšnosacījumus tā iegūšanai (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2005. gada 21. jūlijs, *Eichsfelder Schlachtbetrieb*, C-515/03, EU:C:2005:491, 39. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 73 Otrkārt, attiecībā uz prasītājas argumentu, saskaņā ar kuru Apelācijas padome nepamatoti esot koncentrējusies uz vienu aspektu, proti, administratīvo priekšrocību, kas izpaužas kā tās preču zīmes, kuras reģistrācijas pieteikums tika iesniegts atkārtoti, faktiskās izmantošanas nepierādīšana, un neesot ņēmusi vērā daudzus citus pamatotus iemeslus, uz kuriem prasītāja atsaucās, lai attaisnotu savu preču zīmes reģistrācijas pieteikumu iesniegšanas stratēģiju (skat. šī sprieduma 46. punktu), ir jāuzskata, ka, ņemot vērā šī sprieduma 59.–64. punktā atgādinātos elementus, nevar pamatoti apgalvot, ka Apelācijas padome būtu koncentrējusies vienīgi uz minēto aspektu.
- 74 Proti, kā uzsver *EUIPO*, neraugoties uz pierādījumiem, kas liecina, ka prasītājas nodoms tostarp bija izvairīties no pierādījumu sniegšanas par apstrīdētās preču zīmes izmantošanu, Apelācijas padome ir ņēmusi vērā citus apstākļus. Tā, apstrīdētā lēmuma 71. un 80. punktā tā konstatēja, ka prasītāja faktiski ir guvusi labumu no savas reģistrācijas pieteikumu atkārtotas iesniegšanas stratēģijas divu iebildumu procesu ietvaros, izvairoties no pienākuma pierādīt apstrīdētās preču zīmes izmantošanu.
- 75 Turklāt pretēji tam, ko prasītāja nepamatoti apgalvo prasības pieteikumā, Apelācijas padome nav ignorējusi daudzus citus iemeslus, kurus tā ir norādījusi, lai attaisnotu savu preču zīmes reģistrācijas pieteikumu iesniegšanas stratēģiju. Kā izriet no apstrīdētā lēmuma 61.–64. punkta, tā izvērtēja un uzskatīja par lietderīgiem prasītājas paskaidrojumus, saskaņā ar kuriem prasītājas mērķis būtībā bija aizsargāt preču zīmi "MONOPOLY" citām precēm un pakalpojumiem, lai sekotu tehnoloģiju attīstībai un savas darbības paplašināšanai. Šī iemesla dēļ Apelācijas padome neatzina apstrīdēto preču zīmi par spēkā neesošu attiecībā uz precēm un pakalpojumiem, kas nav aptverti ar agrākajām preču zīmēm. Tomēr, kā pamatoti norāda *EUIPO*, Apelācijas padome nav nospriedusi, ka šie skaidrojumi varētu attaisnot apstrīdētās preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniegšanu attiecībā uz precēm un pakalpojumiem, kas ir identiski ar agrākajām preču zīmēm aptvertajām precēm un pakalpojumiem. Šajā ziņā tā apstrīdētā lēmuma 72.–74. punktā it īpaši uzskatīja, ka šķietamais administratīvā sloga samazinājums, kas izriet no apstrīdētās preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas, ir grūti savienojams ar papildu izmaksām un administratīvo slogu saistībā ar agrāko preču zīmju saglabāšanu.
- 76 No tā izriet, ka ir jānoraida prasītājas arguments, saskaņā ar kuru Apelācijas padome neesot veikusi visu vērā ņemamo lietas apstākļu visaptverošu vērtējumu, jo tā nepamatoti esot koncentrējusies tikai uz vienu aspektu.
- 77 Visbeidzot, treškārt, ir jānoraida prasītājas arguments, saskaņā ar kuru Apelācijas padome apstrīdētā lēmuma 79. punktā esot kļūdaini norādījusi, ka prasītāja esot atzinusi, ka vienīgā tās iesniegšanas prakses priekšrocība bija tas, ka tai iebildumu procesa ietvaros nebija jāpierāda preču zīmes faktiska izmantošana (skat. šī sprieduma 47. punktu). Šajā ziņā pietiek konstatēt, ka no apstrīdētā lēmuma 75., 76. un 79. punkta skaidri izriet, ka Apelācijas padome ir uzsvērusi, ka runa ir tikai par vienu no prasītājas iesniegšanas stratēģijas priekšrocībām vai vienu no pamatojumiem. Turklāt Apelācijas padome apstrīdētā lēmuma 76. punktā skaidri norādīja, ka "tas, ka [ieteikuma] iesniegšanu pamato ne vien priekšrocība, ka nav jāiesniedz pierādījums par preču zīmes faktisko izmantošanu un ka pastāv citi iemesli, pats par sevi nepadara šādu stratēģiju par pieņemamu".
- 78 Iepriekš izklāstīto apsvērumu gaismā pirmā pamata pirmā daļa ir jānoraida.

– Par pirmā pamata otro daļu – kaitējuma neesamība prasītājas darbībās

- 79 Pirmā pamata otrajā daļā prasītāja, pirmkārt, apgalvo, ka tā neesot guvusi nekādu priekšrocību no savas rīcības, kuras mērķis bija iegūt vai saglabāt preču zīmi, attiecībā uz kuru tai nav nekādu tiesību. Otrkārt, tā uzsver, ka "Monopoly" viesību spēle ir tik slavena, ka būtu nereāli domāt, ka tā nav izmantojusi preču zīmi "MONOPOLY" attiecībā uz spēlēm. Tā norāda, ka spēkā neesamības atzīšanas procesā pienākums pierādīt šīs preču zīmes izmantošanu attiecībā uz galda spēlēm izraisa būtisku izmaksu rašanos. Treškārt, tā apgalvo, ka, ja apstrīdētais lēmums tiktu apstiprināts, tas izraisītu to, ka *EUIPO* Anulēšanas nodaļa tiktu pārslogota ar lietām, kurās atsauce uz ļaunprātību tiktu veikta katrā

atkārtotā preču zīmes, kas aptver identiskas vai līdzīgas preces vai pakalpojumus, reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas gadījumā. Visbeidzot, ceturtkārt, prasītāja saistībā ar kaitējuma izvērtēšanu apgalvo, ka apstrīdētajā lēmumā nav ietverts konstatējums par reāla kaitējuma esamību, bet vienīgi netiešs secinājums, ka kaitējums teorētiski varētu izrietēt no iespējama labvēlības perioda pagarinājuma uz pieciem gadiem. Tomēr tā uzskata, ka šāds teorētisks kaitējums nekādā ziņā nebūtu pamats secinājumam, ka tā ir rīkojusies krāpnieciski.

80 *EUIPO* un persona, kas iestājusies lietā, apstrīd šīs daļas pamatotību.

81 Vispirms ir jānoraida prasītājas pirmais un ceturtais arguments, saskaņā ar kuriem būtībā tās rīcība tai neesot sniegusi nekādas priekšrocības un neesot radījusi nekādu kaitējumu (skat. šī sprieduma 79. punktu). Proti, kā būtībā apgalvo persona, kas iestājusies lietā, ir jākonstatē, ka ne Regulā Nr. 207/2009, ne judikatūrā nav sniegts pamatojums, kas ļautu uzskatīt, ka šajā lietā priekšrocības gūšanas vai kaitējuma rašanās fakts ir atbilstošs, lai vērtētu prasītājas ļaunticību apstrīdētās preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas brīdī.

82 Attiecībā uz otro argumentu par preču zīmes "MONOPOLY" izmantošanu spēlēm Apelācijas padome apstrīdētā lēmuma 81. punktā pamatoti nosprieda, ka jautājumam par to, vai prasītāja faktiski būtu varējusi pierādīt šādu izmantošanu, nav nozīmes, jo ir jāizvērtē preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniedzēja nodoms. Turklāt un katrā ziņā, kā atgādina *EUIPO*, prasītājas norādītā minētās preču zīmes pierādītā izmantošana attiecas tikai uz galda spēlēm, nevis uz visām precēm un pakalpojumiem, attiecībā uz kuriem apstrīdētā preču zīme ir tikusi atzīta par spēkā neesošu.

83 Visbeidzot, kā neiedarbīgs ir jānoraida arguments, saskaņā ar kuru, ja tiktu apstiprināts apstrīdētais lēmums, Anulēšanas nodaļa tiktu pārslogota ar lietām, kurās būtu atsauce uz ļaunticību. Katrā ziņā šo argumentu nepamato neviens konkrēts pierādījums un līdz ar to tas ir vienkārši spekulatīvs.

84 No tā izriet, ka pirmā pamata otrā daļa ir jānoraida.

– Par pirmā pamata trešo daļu –īpašas pārbaudes neesamība katrai agrākai preču zīmei

85 Saistībā ar pirmā pamata trešo daļu prasītāja, pirmkārt, norāda, ka apstrīdētās preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniegšana nekādā veidā neatbilst preču zīmes reģistrācijas pieteikuma atkārtotas iesniegšanas tradicionālajai shēmai dažus mēnešus pirms piecu gadu labvēlības perioda beigām. Tā uzskata, ka Apelācijas padome tāad esot pieļāvusi kļūdu, ignorējot to, ka, ņemot vērā agrāko preču zīmju Nr. 6 895 511 un Nr. 8 950 776 reģistrācijas datumus, apstrīdētā preču zīme netika iesniegta datumā, kas ir tuvs piecu gadu labvēlības perioda, kurš bija piešķirts katrai no šīm agrākajām preču zīmēm, beigām. Otrkārt, prasītāja pārmet Apelācijas padomei, ka tās attieksme pret agrāko preču zīmju reģistrācijas pieteikumiem esot bijusi tāda, it kā patiesībā runa būtu par vienu un to pašu reģistrācijas pieteikumu.

86 *EUIPO* un persona, kas iestājusies lietā, apstrīd šīs daļas pamatotību.

87 Attiecībā uz pirmo prasītājas izvirzīto argumentu ir jānorāda, ka tā pamatoti apgalvo, ka apstrīdētās preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniegšana nav notikusi datumā, kas būtu tuvs agrāko preču zīmju Nr. 6 895 511 un Nr. 8 950 776 labvēlības perioda beigu datumiem. Proti, tā kā agrākā preču zīme Nr. 6 895 511 ir reģistrēta 2009. gada 21. janvārī un agrākā preču zīme Nr. 8 950 776 – 2010. gada 2. augustā, apstrīdētās preču zīmes reģistrācija pagarināja labvēlības periodu attiecībā uz pirmās no šīm divām agrākajām preču zīmēm neizmantošanu no diviem gadiem un diviem mēnešiem saistībā ar 41. klasē ietilpstošajiem pakalpojumiem, kurus tā aptver, un pagarināja labvēlības periodu par gandrīz astoņiem mēnešiem attiecībā uz otrās no šīm divām agrākajām preču zīmēm neizmantošanu saistībā ar 16. klasē ietilpstošajām precēm, kuras tā aptver.

- 88 Tomēr pretēji tam, ko liek saprast prasītāja, ar šo apstākli vien nepietiek, lai uzskatītu, ka apstrīdētās preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas brīdī tā nebija rīkojusies ļaunticīgi.
- 89 Šajā ziņā, kā to būtībā uzsver *EUIPO*, neatkarīgi no labvēlības perioda pagarinājuma ilguma, ir svarīgs pieteikuma iesniedzēja nodoms reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas brīdī. Ir jāatgādina, ka prasītāja ir atzinusi un pat uzsvērusi, ka viena no priekšrocībām, kas pamatoja apstrīdētās preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniegšanu, ir tas, ka tai nebija jāiesniedz pierādījumi par apstrīdētās preču zīmes faktisko izmantošanu. Līdz ar to, lai gan agrāko preču zīmju labvēlības periodu pagarināšana nav īpaši ilga, tomēr prasītāja ieguva vēlamo priekšrocību, proti, tai nav jāpierāda preču zīmes "MONOPOLY" izmantošana vēl uz diviem gadiem un diviem mēnešiem saistībā ar 41. klasē ietilpstošajiem pakalpojumiem, kurus aptver agrākā preču zīme Nr. 6 895 511, un gandrīz uz astoņiem mēnešiem saistībā ar 16. klasē ietilpstošajām precēm, kuras aptver agrākā preču zīme Nr. 8 950 776.
- 90 Attiecībā uz otro argumentu, saskaņā ar kuru Apelācijas padomes attieksme pret agrāko preču zīmju reģistrācijas pieteikumiem esot bijusi tāda, it kā patiesībā runa būtu par vienu un to pašu reģistrācijas pieteikumu, ir jānoraida. Proti, no apstrīdētā lēmuma 54.–62. punkta skaidri izriet, ka Apelācijas padome ir ņēmusi vērā gan dažādās preces un pakalpojumus, ko aptver agrākās preču zīmes, gan dažādos minēto preču zīmju reģistrācijas pieteikumu iesniegšanas datumus.
- 91 No iepriekš minētā izriet, ka pirmā pamata trešā daļa ir jānoraida.

– Par pirmā pamata ceturto daļu – fakta, ka prasītāja esot īstenojusi ierastu un plaši pieņemtu praksi, neņemšana vērā

- 92 Pirmā pamata ceturtajā daļā prasītāja būtībā norāda, ka Apelācijas padome nevarēja uzskatīt, ka tā ir rīkojusies ļaunticīgi, atkārtoti iesniedzot savu agrāko preču zīmju reģistrācijas pieteikumu, tādēļ, ka tā esot ierasta un acīmredzami pieņemama rūpnieciskā prakse. Tā piebilst, ka tai nevar pārņemt, ka tā bija rīkojusies ļaunticīgi, jo tā esot rīkojusies "saskaņā ar vietējo advokātu viedokli par to pieteikumiem kopumā". Turklāt tā apgalvo, ka Apelācijas padome esot centusies izmantot to kā piemēru, lai parādītu, kā tā plānoja grozīt tiesisko regulējumu, ko tā esot atzinusi apstrīdētā lēmuma 87. punktā, kurā tā esot piekritusi vienpusēji izstrādāt jaunu tiesisko regulējumu. Visbeidzot, prasītāja apgalvo, ka, ja apstrīdētais lēmums tiktu apstiprināts, tai un ļoti daudziem citiem Eiropas Savienības preču zīmju īpašniekiem *EUIPO* atņemtū to īpašuma tiesības.
- 93 *EUIPO* un persona, kas iestājusies lietā, apstrīd šīs daļas pamatotību.
- 94 Vispirms ir jānorāda, ka argumentācija, ko prasītāja izvirzījusi saistībā ar šo daļu, nekādā veidā nav pamatota. Tā vienīgi apgalvo, ka atkārtota agrāko preču zīmju reģistrācijas pieteikuma iesniegšana ir ierasta prakse, nesniedzot nekādus pierādījumu elementus šī apgalvojuma pamatojumam. Katrā ziņā ir jākonstatē, ka ne Regula Nr. 207/2009, ne judikatūra nesniedz pamatu, kas ļautu noraidīt prasītājas iespējamo ļaunticību, pamatojoties uz to, ka tā esot sekojusi ierastai rūpnieciskajai praksei un esot rīkojusies atbilstoši advokātu ieteikumam. Kā Apelācijas padome pamatoti norādījusi apstrīdētā lēmuma 78. punktā, tas vien, ka citi uzņēmumi var izmantot noteiktu [preču zīmju reģistrācijas pieteikumu] iesniegšanas stratēģiju, šo stratēģiju obligāti nepadara likumīgu un pieņemamu. Turklāt, kā būtībā uzsver *EUIPO*, tas, vai šāda stratēģija atbilst Regulai Nr. 207/2009, ir jāizvērtē, ņemot vērā konkrētās lietas apstākļus. No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka prasītāja apzināti centās apiet Eiropas Savienības preču zīmju tiesību pamatnoteikumu, proti, noteikumu par izmantošanas pierādījumu, lai no tā gūtu labumu, kaitējot no šīm tiesībām izrietošās sistēmas, kādu to ir izveidojis Savienības likumdevējs, līdzsvaram. Līdz ar to, lai gan nekas neliedz Eiropas Savienības preču zīmes īpašniekam atkārtoti iesniegt šīs preču zīmes pieteikumu, prasītājas nodoms ir jāuzskata par pretēju Regulas Nr. 207/2009 mērķiem (skat. šī sprieduma 70. punktu). Šīs lietas īpašajos apstākļos prasītāja, lai apstrīdētu vērtējumu, saskaņā ar kuru tā ir rīkojusies ļaunticīgi, nevar lietderīgi atsaukties –

pieņemot, ka tie ir pierādīti, – ne uz faktu, ka bija zināms, ka uzņēmumi īsteno to pašu preču zīmju reģistrācijas pieteikumu iesniegšanas stratēģiju, ne uz faktu, ka tā ir rīkojusies atbilstoši advokātu ieteikumiem.

- 95 Turpinot, arguments, saskaņā ar kuru Apelācijas padome būtībā esot grozījusi tiesisko regulējumu, ko tā esot atzinusi apstrīdētā lēmuma 87. punktā, var tikt vienīgi noraidīts. Kā pamatoti norāda persona, kas iestājusies lietā, un pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, Apelācijas padome ir vienīgi piemērojusi spēkā esošo tiesisko regulējumu, kā arī esošo judikatūru un nekādi nav atzinusi, ka “grozītu tiesisko regulējumu”. Fakts, ka Apelācijas padome apstrīdētā lēmuma 87. punktā ir atsaukusies uz Apelācijas padomju pastāvošo judikatūru, turklāt ir pretrunā prasītājas nepamatotajam argumentam.
- 96 Visbeidzot, apgalvojums, ka, ja apstrīdētais lēmums tiktu apstiprināts, prasītājai un ļoti daudziem citiem Eiropas Savienības preču zīmju īpašniekiem EUIPO atņemtu to īpašuma tiesības, nav pamatots ne ar vienu konkrētu pierādījuma elementu un līdz ar to tas ir tikai spekulatīvs apgalvojums, kuru var vienīgi noraidīt.
- 97 No iepriekš minētā izriet, ka pirmā pamata ceturtā daļa ir jānoraida.

– Par pirmā pamata piekto daļu – kļūda, ko Apelācijas padome esot pieļāvusi, atzīstot apstrīdēto preču zīmi par spēkā neesošu attiecībā uz ar šo preču zīmi aptvertajām tā sauktajām “saistītajām” precēm, lai gan šīs preces neesot identiskas tām, kas aptvertas ar agrākajām preču zīmēm

- 98 Pirmā pamata piektās daļas ietvaros prasītāja būtībā apstrīd Apelācijas padomes vērtējumu, saskaņā ar kuru ar apstrīdēto preču zīmi aptvertās preces, proti, “spēļu automāti; ar naudu iedarbināmi spēļu aparāti; spēļu kārtis”, no vienas puses, un ar agrāko preču zīmi Nr. 238 352 aptvertās preces, proti, “spēles, rotaļlietas”, no otras puses, ir identiskas.
- 99 Tās ieskatā secinājums par šo preču identiskumu liecina par dažādu attiecīgo tirgu esamības nepietiekamo izpratni. It īpaši attiecībā uz “ar naudu iedarbināmiem spēļu aparātiem” prasītāja uzsver, ka tie ir ļoti regulētas darbības priekšmeti un ir paredzēti pieaugušajiem, kas ir atšķirīga sabiedrības daļa salīdzinājumā ar to, kurai ir paredzētas rotaļlietas vai viesību spēles. Tā piebilst, ka, spēlējot ar naudu iedarbināmus spēļu aparātus, rodas jautājums, vai šis aparāts ir uzskatāms par spēli vai rotaļlietu. Tādēļ tāda iesniegšanas sistēma kā šajā lietā neizbēgami rada jautājumus, jo preces skaidri neietilpst vienā vai otrā klasē.
- 100 EUIPO un persona, kas iestājusies lietā, apstrīd šīs daļas pamatotību.
- 101 Vispirms ir jānorāda, ka prasītāja nav izvirzījusi nevienu specifisku argumentu, lai mēģinātu pierādīt, ka Apelācijas padome būtu kļūdaini uzskatījusi, ka ar apstrīdēto preču zīmi aptvertie “spēļu automāti” un ar agrāko preču zīmi Nr. 238 352 aptvertās “spēles, rotaļlietas”, ir identiski. Tā vienīgi sniedz vāji pamatotu argumentāciju attiecībā uz “ar naudu iedarbināmiem spēļu aparātiem”, kuri neesot identiski ar agrāko preču zīmi Nr. 238 352 aptvertajām “spēlēm”.
- 102 Konkrētajā lietā ir jāatgādina, ka Apelācijas padome apstrīdētā lēmuma 60. punktā būtībā uzskatīja, ka ar agrāko preču zīmi Nr. 238 352 aptvertās preces, ko apzīmē vispārīgi termini “spēles” un “rotaļlietas”, ietver “spēļu automātus”; ar naudu iedarbināmus spēļu aparātus; spēļu kārtis”. Tādējādi tā uzskatīja, ka ar agrāko preču zīmi Nr. 238 352 aptvertās “spēles” un “rotaļlietas” un ar apstrīdēto preču zīmi aptvertie “spēļu automāti; ar naudu iedarbināmi spēļu aparāti, spēļu kārtis” ir identiskas.
- 103 Šis Apelāciju padomes vērtējums ir jāapstiprina.

- 104 Proti, lai gan ir taisnība, ka preču un pakalpojumu klasifikācija tiek veikta tikai administratīviem mērķiem, un tādējādi preces un pakalpojumus nevar uzskatīt par līdzīgiem tādēļ vien, ka tie ir iekļauti vienā un tajā pašā klasē, un tos nevar uzskatīt par atšķirīgiem tādēļ vien, ka tie ir dažādās klasēs, ir jānorāda, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru preces var uzskatīt par identiskām tad, ja preču zīmes reģistrācijas pieteikumā norādītās preces ir iekļautas vispārīgākā kategorijā, ko apzīmē agrākā preču zīme (skat. spriedumu, 2006. gada 7. septembris, *Meric/ITSB – Arbora & Ausonia* ("PAM-PIM'S BABY-PROP"), T-133/05, EU:T:2006:247, 29. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 105 Taču šajā lietā, kā to apgalvo *EUIPO*, ar apstrīdēto preču zīmi aptvertās preces, kas ietilpst 28. klasē, proti, "spēļu automāti", "ar naudu iedarbināmi spēļu aparāti" un "spēļu kārtis", ir jāuzskata par tādām, kas ietilpst vispārīgākā kategorijā "spēles", kuras arī ietilpst 28. klasē un ir aptvertas ar agrāko preču zīmi Nr. 238 352. Ir acīmredzams, ka ļoti vispārīgais jēdziens "spēles" aptver vairākus spēļu veidus, tostarp tos, ko aptver iepriekš minētā apstrīdētā preču zīme. Tātad Apelācijas padomei nevar pamatoti pārņemt, ka tā ir uzskatījusi, ka ar apstrīdēto preču zīmi aptvertās un 28. klasē ietilpstošās preces, proti, "spēļu automāti; ar naudu iedarbināmi spēļu aparāti; spēļu kārtis" un ar agrāko preču zīmi Nr. 238 352 aptvertās "spēles", kas arī ietilpst 28. klasē, ir identiskas.
- 106 Visbeidzot, nav nozīmes prasītājas argumentiem, saskaņā ar kuriem "ar naudu iedarbināmi spēļu aparāti" ir ļoti regulētas darbības priekšmets un ir paredzētas pieaugušajiem, kas ir atšķirīga sabiedrības daļa salīdzinājumā ar to, kurai ir paredzētas rotaļlietas vai viesību spēles. Proti, kā jau konstatēts šā sprieduma 105. punktā, ar agrāko preču zīmi Nr. 238 352 aptvertā kategorija "spēles" ir pietiekami plaša, lai tajā iekļautu ar apstrīdēto preču zīmi aptvertās [preces]: "spēļu automāti", "ar naudu iedarbināmi spēļu aparāti" un "spēļu kārtis", un līdz ar to, lai varētu uzskatīt, ka minētās preces, kas aptvertas ar šīm divām preču zīmēm, ir identiskas.
- 107 No iepriekš minētā izriet, ka pirmā pamata piektā daļa ir jānoraida.
- *Par pirmā pamata sesto daļu – Apelāciju padomes pieļautā kļūda, uzskatot, ka prasītājas rīcība nav ļāvusi palielināt administratīvo efektivitāti*
- 108 Pirmā pamata sestās daļas ietvaros prasītāja apstrīd apstrīdētā lēmuma 73. punktā ietverto vērtējumu, saskaņā ar kuru būtībā bija grūti saprast, kā tās administratīvais slogs varētu tikt samazināts, atkārtoti iesniedzot agrākajām preču zīmēm identiskas preču zīmes reģistrācijas pieteikumu. Tās ieskatā, tā esot iesniegusi vairākus pierādījumu elementus, galvenokārt liecības, kas pierādot, ka šī prakse tai būtu ļāvusi būt administratīvi efektīvākai, savukārt Apelācijas padomes pretējais vērtējums neesot balstīts ne uz vienu pierādījumu elementu.
- 109 *EUIPO* un persona, kas iestājusies lietā, apstrīd šīs daļas pamatotību.
- 110 Šajā lietā ir jāuzsver, ka apstrīdētā lēmuma 73. punktā ietvertais vērtējums ir balstīts uz fakta konstatējumu, ka prasītāja nav atteikusies ne no vienas no savām agrākajām preču zīmēm, kuras pašlaik ir aptvertas ar apstrīdēto preču zīmi. Turklāt Apelācijas padome uzsvēra, kā to ir norādījusi persona, kas iestājusies lietā, ka "pastāvošu identisku preču zīmju saglabāšana izraisīja preču zīmju uzkrāšanu [...], kas izraisīja administratīvā darba apjoma pieaugumu un lielākus ieguldījumus, piemēram, maksājot reģistrācijas nodevas un sedzot ar reģistrāciju saistītās izmaksas juridiskajiem pārstāvjiem par katru reģistrācijai pieteikto un reģistrēto preču zīmi, maksājot katras preču zīmes pagarināšanas nodevu, sedzot izdevumus saistībā ar administratīvo uzraudzību īpašnieka uzņēmumā un advokātu birojā, dažādu preču zīmju uzraudzību un kontroli, lai garantētu identisku un/vai līdzīgu preču zīmju pastāvēšanas neesamību, kā arī izdevumus saistībā ar iebildumu procesiem, kas uzsākti, lai aizstāvētu katru no šīm dažādajām preču zīmēm".

- 111 Šajos apstākļos prasītāja nevar pamatoti apgalvot, ka Apelācijas padome ir veikusi apstrīdētā lēmuma 73. punktā ietvertu vērtējumu bez jebkādiem pierādījumiem un pamatojoties vienīgi uz savu pārliecību.
- 112 Attiecībā uz prasītājas argumentu, saskaņā ar kuru tā esot iesniegusi pierādījumus par administratīvo efektivitāti, kas saistīta ar apstrīdētās preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniegšanu, ir jākonstatē, ka tas nav nekādi pamatots. Proti, tā vienīgi norāda, pirmkārt, ka apstrīdētās preču zīmes iesniegšana "ir veids, kādā prasītāja pārvaldīja savu milzīgo preču zīmju portfeli", un, otrkārt, ka tā izmanto datorizētu reģistrācijas sistēmu, līdz ar to papildu preču zīmes ievietošana šajā sistēmā neesot administratīvi sarežģīta darbība.
- 113 Visbeidzot, arguments, saskaņā ar kuru Apelācijas padome, veicot attiecīgo vērtējumu, neesot ņēmusi vērā to, cik nozīmīgs ir jautājums par agrāko preču zīmju prioritāti gadījumā, ja to īpašnieks pieņem lēmumu par to iespējamo pagarināšanu, var tikt vienīgi noraidīts, tādēļ ka tam nav nozīmes saistībā ar jautājumu, vai prasītājas administratīvo slogu var samazināt, atkārtoti iesniedzot [pieteikumu par] agrākajām preču zīmēm identisku preču zīmi.
- 114 No visa iepriekš minētā izriet, ka pirmā pamata sestā daļa un līdz ar to pirmais pamats ir jānoraida pilnībā.

Par otro pamatu – tiesību uz lietas taisnīgu izskatīšanu pārkāpums

- 115 Otrajā pamatā prasītāja pārmet Apelācijas padomei, pirmkārt, ka tā esot pārkāpusi tās tiesības uz lietas taisnīgu izskatīšanu, jo tā savu vērtējumu esot balstījusi uz noteiktiem strīda aspektiem, kurus tā nav iesniegusi prasītājai, pārkāpjot tiesības uz objektīvu procesu, otrkārt, ka tā ir lēmusi kā pirmās instances tiesa, tādējādi tai liedzot apelācijas līmeni, un, treškārt, esot ņēmusi vērā citas lietas saistībā ar agrākajām preču zīmēm, neinformējot par to prasītāju.
- 116 EUIPO un persona, kas iestājusies lietā, apstrīd otrā pamata pamatotību.
- 117 Vispirms attiecībā uz tiesību uz taisnīgu tiesu pārkāpumu, uz ko atsaucas prasītāja, ir jāatgādina, ka saskaņā ar judikatūru tiesību uz taisnīgu tiesu piemērošana EUIPO Apelācijas padomes procesam ir izslēgta, ņemot vērā, ka šis process ir raksturojams nevis kā tiesas, bet gan kā administratīvs process (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2014. gada 12. decembris, *Comptoir d'Épicerie/ITSB – A-Rosa Akademie* ("da rosa"), T-405/13, nav publicēts, EU:T:2014:1072, 71. punkts, un 2018. gada 3. maijs, *Raise Conseil/EUIPO – Raizers* ("RAISE"), T-463/17, nav publicēts, EU:T:2018:249, 22. punkts un tajā minētā judikatūra). No tā izriet, ka prasītājas otrais pamats daļā, kurā tas attiecas uz tiesību uz lietas taisnīgu izskatīšanu pārkāpumu, ir jānoraida kā nepamatots.
- 118 Pieņemot, ka otrais pamats ir jāinterpretē tādējādi, ka prasītāja atsaucas uz savu tiesību tikt uzklausi atbilstoši Regulas Nr. 207/2009 75. pantam (tagad – Regulas 2017/1001 94. panta 1. punkts) pārkāpumu, arī tas ir jānoraida.
- 119 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar Regulas Nr. 207/2009 75. pantu EUIPO lēmumi balstās tikai uz tādiem iemesliem vai pierādījumiem, par ko attiecīgajām pusēm ir bijusi iespēja iesniegt savus apsvērumus. Ar šo tiesību normu tiek īpaši piemērots arī Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 41. panta 2. punkta a) apakšpunktā nostiprinātais tiesību uz aizstāvību aizsardzības vispārējais princips, saskaņā ar kuru ikvienai personai, kuras intereses tiek skartas ar publiskas iestādes lēmumu, ir jābūt iespējai lietderīgi darīt zināmu savu viedokli (skat. spriedumu, 2013. gada 8. februāris, *Piotrowski/ITSB* ("MEDIGYM"), T-33/12, nav publicēts, EU:T:2013:71, 16. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 120 Regulas Nr. 207/2009 75. pantā paredzētās tiesības tikt uzklausiņam attiecas uz visiem šāda lēmuma pamatā esošajiem faktiskajiem un tiesību apstākļiem, bet ne uz galīgo nostāju, ko iestāde ir paredzējusi paust (skat. rīkojumu, 2015. gada 8. septembris, *DTL Corporación/ITSB*, C-62/15 P, nav publicēts, EU:C:2015:568, 45. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 121 Ir jāpiebilst, ka šajā lietā, kā to būtībā norāda gan *EUIPO*, gan persona, kas iestājusies lietā, no *EUIPO* instancēs notikušā procesa gaitas izriet, ka lietas dalībniekiem ir bijusi iespēja apspriest dažādos izskatāmās lietas aspektus. Turklāt 2018. gada 12. novembrī prasītāja [ie]sniedza liecības. Apelācijas padomes sēde notika 2018. gada 19. novembrī. 2019. gada 21. janvārī persona, kas iestājusies lietā, iesniedza apsvērumus par protokolu un mutvārdu procesa saturu, kuros tā lūdza neņemt vērā liecības, un prasītāja uz to sniedza atbildi 2019. gada 22. februārī.
- 122 Ir jākonstatē, ka prasītāja nav pierādījusi, ka tai būtu bijusi liegta iespēja izteikties par atsevišķiem lietas aspektiem, uz kuriem Apelācijas padome ir balstījusi savu galīgo nostāju. Līdz ar to nevar piekrist prasītājas argumentam, saskaņā ar kuru tā neesot tikusi īpaši iztaujāta par atsevišķiem lietas aspektiem, neatkarīgi no tā, ka tas nav pamatots.
- 123 Visbeidzot, katrā ziņā no judikatūras arī izriet, ka tiesības uz aizstāvību procesuāla pārkāpuma dēļ tiek pārkāptas tikai tad, ja tas konkrēti ietekmē attiecīgo uzņēmumu iespējas aizstāvēties. Tādējādi tādu spēkā esošu tiesību normu neievērošanas dēļ, kuru mērķis ir aizsargāt tiesības uz aizstāvību, administratīvā procesa pārkāpums var būt pielauts tikai tad, ja tiek pierādīts, ka, ja tiesību norma būtu ievērota, tam varētu būt citāds iznākums (skat. spriedumu, 2009. gada 12. maijs, *Jurado Hermanos/ITSB* ("JURADO"), T-410/07, EU:T:2009:153, 32. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 124 Taču izskatāmajā lietā prasītāja nemin nevienu faktu un neizvirza nevienu argumentu, lai pierādītu, ka, ja Apelācijas padome ar to būtu apspriedusies par atsevišķiem lietas aspektiem, administratīvajam procesam varētu būt bijis atšķirīgs iznākums. Tā nesniedz nekādu informāciju par iespējām aizstāvēties, kuras tai būtu liegtas, ne arī par [pierādījumu] elementiem, kurus tā esot iesniegusi vai uz kuriem tā būtu atsaukusies, ja tai būtu bijusi iespēja paust savu nostāju par jautājumiem, kurus, tās ieskatā, tai būtu bijis jāuzdod.
- 125 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, otrais pamats un līdz ar to prasība kopumā ir jānoraida, neņemot par personas, kas iestājusies lietā, argumentu par atsevišķu pielikumu, kurus prasītāja iesniegusi Vispārējā tiesā, nepieņemamību.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 126 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājam spriedums ir nelabvēlīgs, tai ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar *EUIPO* un personas, kas iestājusies lietā, prasījumiem.
- 127 Turklāt persona, kas iestājusies lietā, lūdza, lai prasītājam tiktu piespriežts atlīdzināt izdevumus, kas tai radušies saistībā ar procesu *EUIPO* Apelācijas padomē. Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar Reglamenta 190. panta 2. punktu nepieciešamos izdevumus, kas lietas dalībniekiem ir radušies, izskatot lietu Apelācijas padomē, uzskata par atlīdzināmiem tiesāšanās izdevumiem. Līdz ar to personas, kas iestājusies lietā, lūgums piespriež prasītājam atlīdzināt nepieciešamos izdevumus, kas tai ir radušies saistībā ar procesu *EUIPO* Apelācijas otrajā padomē, ir jāapmierina.

Pamatojoties uz iepriekšminēto,

VISPĀRĒJĀ TIESA (sestā palāta paplašinātā sastāvā)

nospriež:

1) **Prasību noraidīt.**

2) ***Hasbro, Inc.* atlīdzina tiesāšanās izdevumus, tostarp izdevumus, kas *Kreativni DogāĀĀji d.o.o.* radušies procesā Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma biroja (EUIPO) Apelācijas otrajā padomē.**

Marcoulli

Frimodt Nielsen

Schwarcz

Iliopoulos

Norkus

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2021. gada 21. aprīlī.

[Paraksti]